

> הבלוג של shahf11

24 ביוני 2009, 11:38

החיים זה לא הכל... המשמעות שלהם חשובה יותר.

הסרטן ואני בקונפליקט.

פורסם ב27 במאי 2009, 18:03 [בכללי](#)

את רוב הימים אני עוברת בשמחה. משתדלת לחשוב חיובי, להתייחס יפה לכימותרפיה. ולא לחשוב מחשבות סופניות.

חשבתי לעצמי שבכל יום אתכנן לי משהו אחד קטן ונחמד, שיתן לי תחושה של סיפוק ושמחה.

אז כבר שבוע שאני די מצליחה. אבל אתמול וגם היום הרגשתי עייפות רבה. ולמרות שהחלטתי לקבל אותה ולא להתנגד לה. העייפות הזו מזכירה לי. מזכירה לי למה אני בבית. ועל מה אני נלחמת בעצם.

רוב הזמן אני מאמינה שאחלים. או לפחות שהמחלה תעצר. אין לי בסיס מדעי לכך. ואף רופא לא הבטיח לי את זה. אבל יש סיכוי שכן. והסיכוי הזה הוא זה שמחזיק אותי וממלא אותי בכוחות להמשיך ולהלחם.

פעם כל דבר שכאב לי כיוון אותי בחיצים מורעלים למסקנה שהנה יש לי מחלה סופנית ומסתורית. הדורשת התייעצות עם מיטב הרופאים. היום? אני מתכחשת לכאבים ולא מוכנה לראות בהם סימן נבואי לבאות.

הקרחת מצמחת זיפים. היא לא מפריעה לי. אבל גם לא נעימה לי. במקום זה אני מטפחת את שערה השחור והארוך של הקטנה.....

יש ימים בהם אני מקנאה בכלל האנושות. כולם נראים לי בריאים וחסונים. ורק אני עם המחלה המתעתעת הזו.

אתמול ניסיתי לצייר. והבנתי מהם יסורים. המכחול והצבעים לא נענו לרצונותי. לא הצלחתי להנות אפילו מן התהליך. בשבוע הבא אהיה סלחנית יותר כלפי עצמי.

האמצעי שלי עושה סרט על המחלה שלי. אתמול ראיתי את הצילומים. ומן הצד הכל נראה כל כך שונה.

כשראיתי אותי עם שקיות העירוני מהלכת במחלקה האונקולוגית. הרגשתי שכל מה שאני לא ממש מסתכלת לו בעיניים. צועק לעברי במלא גרון: "את חולה!!! חולה!!! חולה!!!" המחלקה אומרת את זה, הטיפולים מראים את זה, הקרחת מבשרת על כך. ורק אני משתדלת להלחם במעט התחמושת שיש לי.

אני יודעת שטבעי גם לחוש את הרגשות האלו. אני מנסה בכל יום לחוות חוויה קטנה ומשמעותית שיש בה הנאה. אני רוצה להאמין שאני בדרך הנכונה.

יש לי חלום. להבריא ולשבת על שפת הים בלי לחשוב על שום דבר... בלי לדאוג...

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג](#) - החיים זה לא הכל...